

Koude pap

Ieder gezin heeft zo zijn eigen gewoontes. Vaak zijn dit geen hele bijzondere activiteiten. Zo ook bij Gijs thuis. Iedere woensdagmiddag, na school staat er een kom warme pap - door zijn moeder met zorg klaargemaakt.

Deze woensdagmiddag ben ik er ook als hij arriveert. Enthousiast zwaait hij de achterdeur open en roept: 'Hoi mam!'. Hij trekt zijn schoenen uit en ontdekt dat ik aan de eettafel zit. 'Hé Anne!' groet hij ook mij. 'Ha Gijs, hoe is...?' verder kom ik niet, want hij steekt van wal: 'Ik ben vanochtend gaan gymmen en het was super cool! We moesten een sprong maken over de kast.' 'Oh ja?!' reageer ik. 'Gijs, zou je niet eerst eens rustig gaan zitten en je pap eten?' vraagt zijn moeder.

Met een vaartje komt Gijs op zijn stoel te recht. Hij neemt een hap van de pap en vertelt dan verder: 'en wie durfde mocht er ook over de kop overheen. Je moest dan een aanloop nemen en dan afzetten op zo'n soort van plank. Ken je die, Anne? Zo'n plank die zo'n stukje van de grond afkomt, zo één met zoiets zachts er bovenop...'

'Gijs, dadelijk wordt je pap koud. Eet nou even wat,' onderbreekt zijn moeder zijn verhaal.

Gijs propt snel nog twee happen in z'n mond en vertelt dan verder: 'Je weet wel Anne, zo'n plank als je daar op springt dan ga je extra hoog'.

'Ja Gijs, zo'n plank ken ik wel, maar ik weet de naam ervan ook niet.'

'Gijs, je pap koelt af. Eet nou eerst en vertel daarna je verhaal aan Anne,' probeert zijn moeder opnieuw.

Weer schrokt hij twee happen naar binnen en vervolgt hij zijn verhaal. Gedreven en met veel gebaren vertelt hij over de soort-van salto die hij over de kast gemaakt heeft. Om alle twijfel uit de wereld te helpen, demonstreert hij - zo goed en zo kwaad als dat gaat in een huiskamer - de sprong. 'Gijhijs! Ik zeg het je nog één keer: eet je pap voordat ie koud wordt!' roept zijn moeder nu zichtbaar geïrriteerd.

Gijs gaat weer op zijn stoel zitten en begint de pap opnieuw naar binnen te lepelen. Zijn hoofd hangt naar voren, zijn mond dichtbij de kom. Ik buig ook naar voren. 'Hé Gijs,' fluister ik. Gijs kijkt op terwijl hij nog een hap neemt. 'Wat vind jij eigenlijk van koude pap?' Schouderophalend antwoordt hij: 'Oh, dat maakt mij helemaal niks uit.'

Het idee alleen al bezorgt me rillingen: koude pap. De moeder van Gijs houdt er duidelijk ook niet van. Gijs zelf vindt koude pap prima. Hebben wij volwassenen misschien geleerd dat koude pap niet wenselijk is? Vond ook ik koude pap ooit geen probleem? Is het ook mij aangeleerd om deze warm te eten en het verhaal dat ik ontzettend graag wil vertellen, maar even te laten wachten?